

нормативно-правові акти як: Закон України "Про міліцію", Положення про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх справ України, Дисциплінарний статут органів внутрішніх справ України, а також цілий ряд відомчих нормативно-правових актів з питань проходження служби.

Другий - визначити оптимальний набір правових норм, які варто включити в Трудовий кодекс України та в Закон України "Про державну службу в органах внутрішніх справ України", щоб запобігти дублюванню норм.

До того ж, в обох випадках в Трудовому кодексі необхідно закріпити положення, згідно якого спеціальне законодавство, що регулює працю працівників органів внутрішніх справ, повинно відповідати Трудовому кодексу України і не повинно погіршувати положення зазначеної категорії працівників своїми нормами.

ЛІТЕРАТУРА

1. Пашерстник А.Е. Теоретические вопросы кодификации общесоюзного законодательства о труде. -М.: Юридат. 1955. -322 с.
2. Прокопенко В.І. Трудове право України: Підручник. -Х.: Консум, 1998. -480 с.
3. Трудове право України: Навч. посібник /Пилипенко П.Д., Бурак В.Я., Козак В.Я. та ін.; За ред. П.Д. Пилипенка. -К.: Видавничий Дім "Ін Юре", 2003. -536 с.
4. Кодекс законів про працю України // ВВР України. -1971. -№ 50. -Ст.375.
5. Проект Трудового кодексу України // Праця і зарплата. -2003 р. -№ 42 (специвипуск).

Надійшла до редакції 13.06.2004

МЕЛЬНИК К.Ю. МЕСТО ТРУДОВЫХ ОТНОШЕНИЙ РАБОТНИКОВ ОРГАНОВ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ В ПРЕДМЕТЕ ТРУДОВОГО ПРАВА

Рассматривается вопрос вхождения трудовых отношений работников органов внутренних дел в предмет трудового права. Определяются направления усовершенствования правового регулирования трудовых отношений работников органов внутренних дел.

MEL'NIK K.YU. THE PLACE OF LABOR ATTITUDES OF EMPLOYEES OF LAW-ENFORCEMENT ORGANS IN THE SUBJECT OF LAW OF EMPLOYMENT

The question of entry of labor attitudes of employees of law-enforcement organs in a subject of law of employment is examined. Directions of improvement of legal regulation of labor attitudes of employees of law-enforcement organs are defined.

С.С. МИРЗА

Національний університет внутрішніх справ

УДК 347.44:658.26(477)

РОЗВИТОК І МІСЦЕ ДОГОВОРІВ ПОСТАЧАННЯ РЕСУРСІВ ЧЕРЕЗ ПРИЄДНАНУ МЕРЕЖУ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

Проведено комплексний аналіз розвитку договорів постачання ресурсів через приєднану мережу; запропоновано такі договірні відносини визначати окремими від енергопостачання статтями.

Питання про юридичну природу договору постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу викликало суперечки з моменту першого звернення цивілістичної думки вчених до даної договірної конструкції. В науковій літературі з цього приводу водопостачання та водовідведення, газопостачання, теплопостачання та інші житлово-комунальні послуги, окрім енергозабезпечення, будь-які судження відсутні.

На нормативному рівні сьогодні лише одна стаття 714

Цивільного кодексу України [1] присвячена договору постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу. Відсутні норми, які безпосередньо є спеціальними для договірних відносин із приводу водопостачання та водовідведення, газопостачання, теплопостачання. Стисле правове регулювання цих відносин породжує низку питань через невизначеність певних аспектів вказаних договорів щодо їх правової природи та кола цивільних правовідносин, що охоплюються даними догово-

рами.

Адже Цивільний кодекс України чітко визначає лише договір постачання енергоресурсів через приєднану мережу. На даний момент в науці немає чіткого коментарю вищезазначеної статті і закон не розкриває того, що саме розуміється під "іншими ресурсами". Для належного нормативного регулювання необхідно чітко визначити, що законодавець розуміє під зазначеним поняттям, чи відносить він до цього поняття газопостачання, водопостачання, водовідведення.

Отже, виникає теоретична проблема визначення природи вказаних відносин, і практична проблема визначення кола правовідносин, що регулюються ст.714 ЦК України.

Автор вважає, що договірні відносини, пов'язані із постачанням через приєднану мережу, об'єктом яких є не енергія, а інші ресурси, потрібно оформлювати договорами, передбаченими окремими від енергопостачання статтями. Із зазначеної норми ЦК випливає, що договори на подачу газу, нафти, води та інших товарів через приєднану мережу укладаються по моделі договору на енергопостачання [1]. На наш погляд, в даному випадку має місце часткова екстраполяція положень про договір постачання енергетичними ресурсами щодо інших правовідносин, наприклад, з газопостачання або водопостачання. Договори газопостачання, водопостачання та водовідведення тепlopостачання дійсно відносяться разом із договором енергопостачання до одного виду – договорів постачання через приєднану мережу, але й відрізняються, наприклад, характером договірних відносин.

Спробуємо теоретично підійти до вирішення цієї проблеми. Звернемося для цього до думок вчених, що розглядали цю проблему і в чому коло цих питань залишилось відкритим.

Вважаємо, що в дослідженнях вчених-цивілістів, які розглядали зазначені договори відокремлено від інших, не було комплексного підходу. Наприклад, М.М. Агарков присвятив своїй праці договору енергопостачання, О.Н. Садіков – договору газопостачання, О.В. Блінкова розглянула на рівні дисертаційного дослідження договір водопостачання та водовідведення. Тому ми зробили спробу певною мірою заповнити цю прогалину, а саме у цьому напрямку автором було проведено комплексний аналіз появи та розвитку договорів постачання ресурсів через приєднану мережу.

Погляди на правову природу відносин щодо забезпечення вищезазначеними ресурсами обрuntuвалися тільки в останнє десятиріччя, коли спочатку в Основах цивільного законодавства СРСР 1991 року та в Цивільному кодексі України договір постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу було віднесено до купівлі-продажу. До цього законодавчого вирішення автори намагались віднести його до договорів підряду, поставки, перевезення або надавали самостійність від певних договірних форм, типів. Причому погляди вчених були пов'язані з визнанням або запереченням енергії, газу, води у якості самостійних економічних благ.

Спочатку позиція окремих авторів полягала у визнанні того, що змістом договору є виконання роботи щодо по-

стачання ресурсу споживачеві, здійснення дій з його передачі. Це дозволило їм визнавати договір постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу договором підряду. На захист цієї позиції було відведено аргументи, що об'єкти даних договорів не є самостійними економічними благами. Так, М.М. Агарков вважав, що електрична станція зобов'язується здійснити роботу, необхідну для постачання споживачеві енергії, а не передати останньому певне майно [2, с.13]. Тому він дійшов висновку, що договір постачання енергетією необхідно вважати договором підряду.

Таким чином, припустимо, що, наприклад, договір водопостачання та водовідведення можна кваліфікувати як різновид підряду. Будемо вважати, що при передачі води споживачеві організація водопровідно-каналізаційного господарства здійснює роботу, оскільки проводить очищення води, що подається та очищення отриманих стічних вод. Однак в зміст договору водопостачання не входять права споживачів щодо контролю за ходом виконання цих робіт і т.п. Окрім цього, питна (очищена за допомогою спеціальних засобів) вода у сучасних екологічних умовах повинна визнаватися самостійною цінністю, економічним благом [3, с.38]. Отже, на прикладі водопостачання нами було показано, чому договори постачання через приєднану мережу не можна вважати різновидом підряду.

У 50-і роки минулого сторіччя з'явилась прямо протилежна думка, згідно з якою об'єкт договорів (ресурс, а саме - електрична енергія) був визнаний самостійною цінністю, мав характеристику звичайного товару. На цьому питанні слід зупинитися детальніше, оскільки, як було вказано нами вище, норми стосовно енергозабезпечення завжди впливали на правове регулювання постачання іншими ресурсами через приєднану мережу.

Достовірним є те, що з позицій природознавчих наук енергія не може бути розглянута як звичайний предмет матеріального світу, як тілесна річ, тому що уявляє собою властивість матерії. Даній матерії притаманний певний стан (напряга струму, температура води і т.п.). Ці властивості виявляються у можливості виконувати корисну роботу, створювати необхідні умови для трудової діяльності та відпочинку людей (освітлення, опалення, вентиляція і т.п.).

Сам термін "енергія" походить від грецького слова "energeia", що в перекладі означає дія, діяльність [4, с.1345]. При використанні вона не матеріалізується в продукції або в іншій формі, а про її наявність в мережі (так як і про кількість використаної електричної енергії) можна робити висновок тільки за допомогою спеціальних приладів.

У наш час те, що електроенергія – це не річ, не є аксіомою. Сучасний розвиток економічного обігу змінив уявлення щодо змісту категорії майна. Це знайшло своє відображення у концепції безтілесного майна, у відповідності з якою джерела виробництва (наприклад, енергія і газ) розглянуті як об'єкти "речової власності", як "речі" [5, с.68]. Електроенергія, як і інші види енергії та сировини, володіє основними ознаками товару і є річчю, про що

свідчить сформований єдиний оптовий ринок електричної енергії. На цьому ринку здійснюється купівля всієї товарної електроенергії та весь її оптовий продаж суб'єктами цивільного права у межах єдиної енергетичної системи України [6, с.676]. Щодо нормативного забезпечення єдиного оптового ринку електричної енергії, то його функціонування регулюється Законом України "Про електроенергетику" [7] та іншими нормативними актами. Існування інших оптових ринків електроенергії в Україні забороняється.

Слід відмітити, що зараз подібну точку зору поділяють не всі вчені. Наприклад, представники наукових шкіл комерційного права електроенергії, газ, воду не розглядають у якості товарів. Вони посилаються у цьому випадку на загальносвітову практику, що відображає Віденська конвенція про міжнародну купівлю-продаж [8, с.58-90], із сфери дії якої продаж електроенергії виключено (ст.2). Однак автори забувають те, що вже Гаазька конвенція про право, що застосовується до договорів міжнародної купівлі-продажу товарів [9, с.154-160] від 22 грудня 1986 р. розглядає електроенергію у якості товару (ст.3).

У цьому аспекті очевидною є пропозиція, яка була висловлена німецькими цивілістами. Вони вважали, що думка про те чи є предмет тілесним, тобто річчю, вирішується законами товарного обігу, а не законами фізики [10, с.26]. Ми підтримуємо цю позицію, тому що, дійсно, саме економічний обіг товарів та юридичне закріплення відносин, пов'язаних з цими товарами, дозволяють нам вважати той чи інший предмет річчю.

Так, наприклад, вода і в 30-ті роки ХХ століття не розглядалась як безтілесна річ. Але трактувати договір водозабезпечення як договір підяду не можна, тому що для останнього важливе значення має виконання підрядником роботи згідно із завданням замовника. При цьому замовник має право в будь-який момент перевіряти хід та якість роботи, не втручаючись в господарську діяльність підрядника. Ця ознака не властива будь-якому договору постачання через приєднану мережу.

У зв'язку з визнанням за енергією, газом, водою характеристики товару та речі вперше на рівні дисертаційного дослідження С.М. Корнєєвим було проведено аналіз договорів щодо постачання через приєднану мережу, а саме відносно постачання енергії (включно теплової), газу, нафти та нафтопродуктів, води. Проведений аналіз дозволяв виявити загальні ознаки, характерні для кожного з перерахованих ресурсів. Також це надало можливість вченому розглянути перераховані договори як однотипові та об'єднати їх в одну групу, іменовану "договори про постачання продукцією через приєднану мережу" [11, с.14]. У сукупності ці договори створювали якісні відмінності від всіх відомих договорів. Таким чином, вперше була запропонована теза про самостійність вищезазначених договорів.

Дана позиція зустрілась з різкою критикою, тобто договори, що опосередковують передачу вказаних благ через приєднану мережу, не можуть виступати окремими видами. За своєю юридичною природою вони належать до договорів купівлі-продажу [12, с.222]. Але наймену-

вання, яке дав професор С.М. Корнєєв, було відображено у роботах інших авторів та використовується в чинному законодавстві нашої держави (§ 5, ст.714 ЦК України).

У 60-ті роки, в силу потреб консолідації близьких по юридичним ознакам договорів в родові поняття купівлі-продажу, було зазначено, що відокремлення у якості самостійного договору постачання електричної, теплової енергії та газом через приєднану мережу не має суттєвих підстав [13, с.12]. Необхідно відмітити, що консолідація близьких за юридичними ознаками договорів в родові поняття купівлі-продажу була запропонована ще в ХІХ столітті. Професор Г.Ф. Шершеневич вважав, що сукупність юридичних відносин, які на Заході охоплюються одним поняттям купівлі-продажу, у нас поділяється на три види з ледве помітними ознаками, а саме - купівлю-продаж у вузькому розумінні цього слова, запродаж та поставку [14, с.316]. Автор вважав, що з цієї системою трьох договорів, які слугують єдиним юридичним засобом досягнення економічної цілі, вітчизняне законодавство займає зовсім поодинокую позицію серед інших "правильних" законодавств.

О.Н. Садіков відмічав у своїх роботах схожість умов договорів поставки та постачання газу. Він зосереджував увагу на тому, що кваліфікація договору газопостачання промисловим підприємствам як договору особливого виду, а не як різновиду договору поставки, створює для практики певні труднощі [15, с.158-159]. Таким чином, заперечуючи С.М. Корнєєву, О.Н. Садіков не тільки виключав самостійність договорів постачання через приєднану мережу, але й кваліфікував їх як різновид договору поставки, аргументуючи це господарсько-практичними міркуваннями.

Позицію О.Н. Садікова підтримував Б.М. Сейнаров. Він вважав, що договір постачання електроенергією за характером опосередкованих ним відносин, за змістом основних прав та обов'язків сторін не має принципових відмінностей від договору поставки [16, с.18-19]. Б.М. Сейнаров поділяв позицію, згідно якої електроенергія визнавалась цінністю, економічним благом, що може бути предметом договору з урахуванням особливостей, зумовлених фізичною сутністю електроенергії. На думку цього науковця, електроенергія не може бути предметом договору майнового найму, договору зберігання. Він пояснює це тим, що після закінчення встановленого строку майно, яке було передане у відповідності з вищезазначеними договорами, має бути повернено. Електроенергія, в свою чергу, споживається в процесі її надання і, відповідно, її не можна повернути [17, с.53].

Більш обережну позицію, як відмічають сучасні автори, займав О.С. Йоффе. Він визнавав, що договори постачання енергії та газу носять цивільно-правовий характер, отже, на них розповсюджуються загальні правила цивільного законодавства та загальні положення зобов'язального права. О.С. Йоффе не брав до уваги те, що норми про ці договори відсутні в Основах, і в Цивільному кодексі. Він вказував на те, що договір постачання енергії (газом) – це укладений згідно з планом або поверх його показників договір, в силу якого одна сторона,

енерго- (газо) забезпечуюча організація, зобов'язується безперервно або у встановлені строки надавати енергію (газ), а інша сторона, організація-споживач, – оплатити отриману енергію (газ), а також приймати і використовувати їх із дотриманням встановлених спеціальних правил [18, с.76]. Договір постачання енергією (газом), на його погляд, відрізняється від поставки тим, що момент передачі предмету договору співпадає в даному випадку з моментом його споживання, внаслідок цього в процесі споживання зникає перехід майна у власність споживача. Але в своїй монографії “Зобов'язальне право” він іменує їх договорами, що примикають до поставки. Цим самим автор визнавав договори постачання ресурсами самостійними, однак відмічав особливий характер співвідношення договорів постачання через приєднану мережу і договору поставки.

У цьому контексті цікавою є позиція Ю.Х. Калмикова. Він визнавав специфічний предмет правового регулювання, визнавав достатньо виражені особливості в правах та обов'язках суб'єктів, але все-таки суттєвих відмінностей між поставкою та договорами, що розглядаються нами не вбачав [19, с.169]. Більш того, Ю.Х. Калмиков також відмічав, що спеціальне регулювання, яке здійснюється на підставі підзаконних нормативних актів, повинно відповідати загальним нормам Положення про поставки.

У середині 80-х років договори постачання ресурсами через приєднану мережу знову притягли увагу вчених. Розглядаючи питання правового регулювання відносин щодо постачання електричної, теплової енергії та газу підприємств, А.М. Шафір відстоював позицію С.М. Корнєєва. Він вважав, що договори постачання електричної, теплової енергії та газу створюють самостійний цивільно-правовий договір – договір постачання енергії та газу через приєднану мережу [20, с.7]. З цього випливає висновок, що А.М. Шафір уособлював договори постачання ресурсами через приєднану мережу в системі зобов'язального права поряд з поставкою, перевезенням та іншими договорами.

М.І. Брагінський, який в свій час запропонував поділ договорів на договори про виконання робіт та договори з надання послуг, відносив до останнього виду поставку, постачання енергії та газу [21, с.34]. Передачу будь-якої речі можна назвати послугою, але в юриспруденції змішані терміни неприпустимі. Послуга не має матеріального результату, пов'язана з особою, що її надає. Вода, газ та енергія, як було зазначено нами вище, речі матеріальні, тому вважати водопостачання, енергопостачання та газопостачання договорами з надання послуг не можна. Це так само неможливо, як і найменування зазначених договірних відносин “користування ресурсів”, що також часто зустрічається в юридичній літературі [3, с.48], оскільки будь-який ресурс: газ, вода чи енергія споживаються в процесі надання.

Отже, можна зробити наступні висновки:

- в чинному цивільному кодексі України відсутні норми, які безпосередньо є спеціальними щодо договірних відносин з приводу водопостачання та водовідведення, газопостачання, теплопостачання;

- невизначеним залишається коло цивільних правовідносин, що охоплюються даними договорами;

- має місце часткова екстраполяція положень про договір постачання енергетичними ресурсами щодо інших правовідносин, наприклад, з газопостачання або водопостачання;

- договірні відносини, пов'язані із постачанням через приєднану мережу, об'єктом яких є не енергія, а інші ресурси, повинні бути передбачені окремими від енергопостачання статтями в чинному Цивільному кодексі.

Таким чином, аналіз, який був проведений автором, дозволяє зробити висновок про те, що суперечки щодо правової природи вищезазначених відносин, що відбувалися протягом минулого століття, на законодавчому рівні було вирішено на користь визнання договорів постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу різновидом відносин купівлі-продажу. Враховуючи недостатню розробленість у науці даної теми, автор акцентує увагу на необхідності подальшого дослідження у цьому напрямку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Цивільний кодекс України. Коментар /Тід заг. ред. Е.О. Харитонов. –Х.: ТОВ “Одісей”, 2003. –1334 с.
2. Агарков М.М. Подряд. Текст и комментарий к ст.220-235 Гражданского кодекса. –М., 1924. –37 с.
3. Блинкова Е.В. Договор водоснабжения в Российском гражданском праве: Дисс... канд. юрид. наук: 12.00.03. –Рязань, 2001. –205 с.
4. Советский энциклопедический словарь /Гл. ред. А.М. Прохоров. –М.: Сов. Энциклопедия, 1982. –1600 с.
5. Мурзин Д.В. Ценные бумаги – бестелесные вещи. –М.: Юрид. лит., 1998. –82 с.
6. Хозяйственное право: Учебник /Под ред. В.К. Мамутова. –К.: Юриком Інтер, 2002. –910 с.
7. Закон України “Про електроенергетику” від 16.10.1997 р. // ВВР України. –1998. –№ 1. –Ст. 1.
8. Україна в міжнародно-правових відносинах: Зб. документів. –К.: Юриком, 1996. –1184 с.
9. Международное частное право: Действующие нормативные акты. –М.: Изд-во «Триала ЛТД», 1997. –416 с.
10. Эниеккерус Л. Курс германского права /Под ред. Д.М. Генкина, И.Б. Новицкого. –Т.1. –М.: Изд-во Иностр. лит-ры, 1950. –484 с.
11. Корнєєв С.М. договор о снабжении между социалистическими организациями: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.03. –М., 1953. –19 с.
12. Брауде И.Л. Договор подряда. –М.: Госюриздат, 1954. –256 с.
13. Масевич М.Г. Договор поставки и его роль в укреплении хозрасчета: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.03. –Свердловск, 1966. –20 с.
14. Шершеневич Г.Ф. Общая теория права. –М.: Изд-во Бр. Башмаковых, 1912. –445 с.
15. Садиков О.Н. Правовые вопросы газоснабжения. –М.: Госюриздат, 1961. 188 с.
16. Сейнаров Б.М. Правовое регулирование снабже-

ния электроэнергией социалистических предприятий и организаций. -М.: Госюриздат, 1971. -77 с.

17. Сейнароев Б.М. Правовые вопросы договора на снабжение электроэнергией предприятий и организаций. - Алма-Ата: Изд-во Казахстан, 1975. -120 с.

18. Иоффе О.С. Обязательственное право. -М.: Юридическая литература, 1975. -880 с.

19. Калмыков Ю.Х. Правовое регулирование хозяйственных отношений: Вопросы гражданского законодатель-

ства. -Саратов: Изд-во Саратовск. ун-та, 1982. -204 с.

20. Шафир А.М. Законодательство о договорах на снабжение энергией и газом // Советское государство и право. 1985. -№ 3.

21. Брагинский М.И. Общее учение о хозяйственных договорах. -Минск: Наука и техника, 1967. -259 с.

Надійшла до редакції 31.03.2004

МЫРЗА С.С. РАЗВИТИЕ И МЕСТО ДОГОВОРОВ СНАБЖЕНИЯ РЕСУРСАМИ ЧЕРЕЗ ПРИСОЕДИНЕННУЮ СЕТЬ В ГРАЖДАНСКОМ ПРАВЕ УКРАИНЫ

Проведен комплексный анализ развития договоров снабжения ресурсами через присоединенную сеть; предложено такие договорные отношения выделять отдельными от энергоснабжения статьями.

MYRZA S.S. DEVELOPMENT AND THE PLACE OF CONTRACTS OF SUPPLY BY RESOURCES THROUGH THE ATTACHED NETWORK IN CIVIL LAW OF UKRAINE

The complex analysis of development of contracts of supply by resources through the attached network is carried out; it is offered to allocate such contractual relations with clauses separate of power supply.

О.М. ПЕРУНОВА

Національний університет внутрішніх справ

УДК 347.956

ФОРМА І ЗМІСТ АПЕЛЯЦІЙНОЇ СКАРГИ

Розглянуто вимоги, що пред'являються до форми і змісту апеляційної скарги.

Апеляційне оскарження – один з найпоширеніших у сучасному цивільному судочинстві засобів оскарження судових постанов, які не набрали чинності.

Завдання апеляційного провадження визначені у ст.301 ЦПК України шляхом установлення меж дій суду по перевірці судових рішень. Розглядаючи справу в апеляційному порядку, суд перевіряє законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів апеляційної скарги. Він може встановлювати нові факти, досліджувати нові докази, але лише в тих випадках, коли визнає, що суд першої інстанції необґрунтовано відмовив у їх прийнятті, або коли неможливість їх подання раніше зумовлена поважними причинами [1, с.9].

Звернення до суду за захистом порушеного чи оспорюваного права або охоронюваного законом інтересу повинно бути відображено у формі та змісті апеляційної скарги, апеляційного подання прокурора, і подано до суду у вигляді чіткого машинописного тексту. Звернення до суду з усною скаргою законом не передбачено.

Складання апеляційної скарги, апеляційного подання прокурора - це один із основних способів оскарження

судових рішень, які не набрали чинності, в суді вищої інстанції (апеляційному суді). Апеляційна скарга чи подання є одним із основних документів у перегляді цивільної справи судами другої інстанції, які дозволяють вести процес цілеспрямовано, звернути процесуальні дії суду першої інстанції з встановленими новими фактами та поданими новими доказами, які на законній підставі подані в суд апеляційної інстанції, вирішувати питання про постановлення нового рішення або направлення справи на новий розгляд до суду першої інстанції.

Виходячи зі змісту апеляційної скарги чи подання, аргументації правових висновків та зважаючи на правильність застосування норм матеріального права, можна судити про кваліфікацію та фахову підготовку того, хто її склав, особливо в тому випадку, коли скарга була складена прокурором, або адвокатом чи іншим професійним юристом.

За правилами ст.294 ЦПК України апеляційна скарга чи апеляційне подання прокурора подаються через суд першої інстанції, який розглянув справу. Такий порядок подачі апеляції скорочує строки її розгляду. Справа, в якій